



«των τοιούτων είναι η βασιλεία των ουρανών.»

ΕΤΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘ. 73.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1874.

Τιμή ετησία, Ἀθηνῶν Δρ 1.
Ἐπαρχιῶν » 1,20
Ἰουραῖα, » 2.



1874.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἀγαπητοί μου φίλοι.

Με πολλήν ἀγαλλίαν δράττομαι τῆς εὐκαιρίας, ὅπως σᾶς ἀποτείνω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν τῆς ζωῆς ἀμφοτέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ ἑπτὰ ἔτους μῆνας με πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον παρηκολούθησα ἐκ μακρυνῆς χώρας τὰς προσπάθειάς τῆ καλοῦ φίλου μου, κ. Δοῦρα, προσφέροντος κατὰ μῆνα πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα εἰς τοὺς πολυαριθμούς αὐτῆς ἀναγνώστας, καὶ ἡ διηγετικῆς μου δέησις ἦτον, «Ὁ Κύριος νὰ ἐδλογήσῃ τὸν φίλον τοῦτον τῶν παιδιῶν.»

Ἐπὶ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ μέλλον ἐφαίνετο περιβεβλημένον ὑπὸ παχυλοῦ σκότους, καὶ ἡ καρδία με ἐλειποφόγει ἐντὸς μου, ἂν καὶ ἐπίστευον, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Πανσόφου καὶ Παναγάθε Πατρὸς, ἀλλ' αἱ στιγμαὶ ἐκεῖναι ἤσαν μᾶλλον πρὸς δοκιμασίαν τῆς πίστεως, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ πάλιν ἐπὶ τοῦ πατρὸς ἐδάφους με ὑγιάν βελτιωμένην καὶ μεταξὺ

ἐκείων, ὑπὲρ τῶν ὑποίων μακρόθεν ἠδύχομην, ἔτοιμος νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἀγαπητὸν ἔργον, ὅπερ πρὸς καιρὸν ἠγαγκάσθη νὰ παραιτήσω.

Ἀμφοτέροι, σεῖς τε καὶ ἐγὼ, ἔχομεν λόγους ἰκανοὺς νὰ εὐγνωμονῶμεν τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα, διὰ τὰ ἅπτερα πρὸς ἡμᾶς ἐλέη του, καὶ καθῆκον ὅπως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δεῖξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν δι' ἀγίας ζωῆς καὶ εὐσταθοῦς καὶ διηγετικοῦ ὑπακοῆς εἰς τὸ ἅγιον αὐτοῦ θέλημα.

Ἴδου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας ἡ Ἐφ. τῶν Παίδων μετὰ ἐξαστῆ πιστῆν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών της ἐκδίδεται εἰς διπλοῦν ὁ δὲ συντάκτης αὐτῆς ὑπόσχεται, ὅτι θέλει καταβάλλει καὶ εἰς τὸ μέλλον πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς προσδοκίας καὶ πληρώσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, οἵτινες ἐνδιαφέρονται εἰς αὐτήν. Εἰς σᾶς δὲ, φίλοι παῖδες, ἀπόκειται νὰ δεῖξητε διὰ πραγμάτων, ὅτι καὶ σεῖς ἐκτιμᾶτε τοὺς κόπους τοῦτε καὶ τὴν ἀξίαν καὶ χρησιμότητα ἐκείνης, καταγράφοντες ὅσον οἶόν τε πλείονος συνδρομητὰς εἰς τὸν κατάλογον τῶν παλαιῶν. Διὰ τοῦ τρόπου τοῦτου καὶ τὸν συντάκτην θέλετε ἐνθαρρῶναι εἰς τὰς περαιτέρω προσπάθειάς τε, καὶ πρὸς μείζονα βελτιώσιν τῆς Ἐφημερίδος συντελέσει, ἵνα ἐπὶ τέλος ἴδωμεν αὐτὴν εἰς χεῖρας παντὸς Ἑλληνοπαίδος.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε εἶπομεν καὶ νῦν συνιστῶμεν τὴν κατὰ πόλεις καὶ χωρία οὐστῶσιν συλλόγων ἐκ 3, 10, 15 κλ. συνδρομητῶν συνισταμένων.

Διὰ τοῦ τρόπου τοῦτου οἱ συνδρομηταὶ θέλουσιν ἔχειν ἐν φύλλον θωρεῶν κατὰ πᾶσαν πεντάδα καὶ δὲν θὰ χάνωσι τὰ φύλλα των, διότι θὰ στέλλωνται εἰς φάκελλον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐνός. Ἄς τεθῆ ἡ συμβουλή μας αὕτη εἰς ἐνέργειαν, καὶ θὰ εὐρωσιν οἱ ἐν τοῖς χωρίοις μάλιστα οἰκοῦντες, ὅτι εἶναι διὰ τὸ συμφέρον των. Τὰ καλὰ δὲν ἀποκτῶνται εἰμὴ διὰ τῆς συνδρομῆς

πολλῶν. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ Ἐφημ. τῶν Παίδων, ὡς καλὴ καὶ ὠφελίμος εἰς πάντας, θέλει ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συνδρομὴν πάντων τῶν ἀγαπόντων τὸ καλὸν καὶ συμφέρον τῆ πατρίδι.

Ἐὐχαριστοῦντες καὶ ἤδη τοὺς ἀσίτιμους συναδέλφους καὶ τῆς ἀνταποκριτῆς καὶ φίλης τῆς μικρᾶς ταύτης Ἐφημερίδος διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς συστάσεις καὶ κόπους τῶν, εὐχόμεθα αὐτοῖς τε καὶ πᾶσι τοῖς μικροῖς μας φίλοις εὐτυχῆς καὶ εὐδαίμονος νέου ἔτος.

Ὁ συντάκτης

M. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.



Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ.

Ὁ περίπατος εἶναι ἡ καλλίστη σωματικὴ συνειθισία λοιπὸν νὰ περιπατῆς μακρότατα. Ὁ ἄνθρωπος καυχᾶται, ὅτι καθυπέταξε τὸν ἵππον* ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ζώου τούτου ἐκέρδησε περισσότερον, παρ' ὅσον ἔχασεν. Ὁ αὐτόχθων Ἀμερικανὸς περιπατεῖ τόσον μακρὰν εἰς μίαν ἡμέραν πεζῶς, ὅσον ὁ ἠσθενημένος Ἐὐρωπαῖος ἔφιππος. Μικρὸς περίπατος ἡμισεαῖς ὥρας τὸ πρωῒ, δταν σηκωθῆ τις εἶναι ὠφελιμώτατος. Ἀπετελεῖ αὐτὸν τὸν ὕπνον, καὶ ἐπιφέρει ἄλλα καλὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν ζωικὴν οἰκονομίαν.

Ο ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΥΤΥΧΗΣ.

Ὁ Μερβάν, ἀδελφὸς ἐνὸς τῶν Καλεσῶν τοῦ Βαγδατίου, ἐπρόσταξε νὰ κτισθῆ ἐν μεγαλοπρεπῆς παλάτιον μὲ ἐκτεταμένους κήπους, εἰς τοὺς ὑποίους μὲ μεγάλας δαπάνας ἔφερε τὸ ὕδωρ τῶν πλησίον ὄρεων διὰ μέσου ὑδραγωγείων. Ἐνόμιζέ τις, ὅτι εὕρισκτο εἰς τὸν ἐπίγειον παραδεισον. Ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὁ Μερβάν ἔθεσε τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν ἐπάνω εἰς τὴν θύραν*

*Ὁ Μερβάν, δούλος τοῦ Θεοῦ, ἔκτισε τὸ παλάτιον

τούτου, καὶ τὸ δίδει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν εἰσθαῖ ἐν τελῶς εὐτυχῆ.*

Ἐὐθὺς ἀφ' οὗ ἐτέθη ἡ ἐπιγραφὴ, ἰδοὺ ἔρχεται ἀνθρώπος τις λέγων*

«Μεγαλειότατε, ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς σου* τὸ παλάτιόν σου ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Πῶς! φίλε μου, εἶσαι λοιπὸν ἐντελῶς εὐτυχῆς;

— «Ὁ! βέβαια» αἱ ὑποθέσεις μου πηγαινουσι πολλὸ καλῶς, ἡ γυνὴ μου εἶναι ἐνάρετος καὶ πρᾶξις, τὰ τέκνα μου εἶναι προικισμένα μὲ ἀρκετὴν εὐφροσύνην, καὶ ἡ ὑγεία μου εἶναι ἐξαιρετος· θεωροῦμαι λοιπὸν εὐτυχῆς, ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρῃ ἄνθρωπος.

— «Ἀπατῶσαι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Μερβάν, ἐὰν ἐνόμιζες τὸν ἑαυτὸν σου ἀρκετῶς εὐτυχῆ, δὲν θὰ ἐζήτεις τὸ παλάτιόν μου.»

Ὁ Μερβάν ἠθέλησε διὰ τούτου τοῦ τρόπου νὰ δαδάξῃ τοὺς συμπολίτας τὴν κατὰ τὴν. Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἀς ἐνοήσωσι μόνον τῶν τί ἐπράξιτο νὰ τοὺς δαδάξῃ.

Προγνωστικὸν τῆς γάτας διὰ τὴν βρογχίτην.

Ὅταν μέλλῃ νὰ βρέξῃ γίνεται ὁ καιρὸς ὑγρὸς καὶ ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαιρας εἰσχωρεῖ μεταξὺ τῶν τριχῶν τῶν ζώων, καὶ προξενεῖ φαγούραν εἰς αὐτὰ, τὴν ὁποίαν ζητοῦσι νὰ κατακάσωσι ἐξοόμενα. Πολλοὶ ἄνθρωποι δοκιμάζουσιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁμοίον τε διάτι αἱ τρίχες αὐτῶν ἐμβαινουσιν εἰς κίνησιν, δταν διαπεράσῃ αὐτὰς ἡ ὑγρασία, καὶ προξενούσιν εἰς αὐτοὺς ἀνοσπύραρον φαγούραν. Ὅταν δὲ οἱ μικροὶ μας φίλοι βλέψουσιν, ὅτι ἡ γάτα σηκάνει τὸν πόδα καὶ τρίβει τὸ αὐτίον τῆς ἢ γλύφει μὲ τὴν γλῶσσαν τὴν γούραν τῆς, τότε ἀς καταλαμβάνωσιν ὅτι μέλλει νὰ βρέξῃ.

ΟΙ ΜΥΣ.

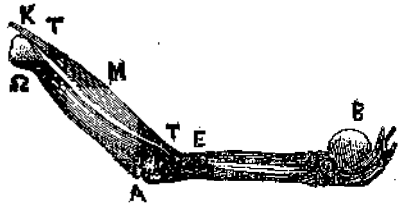
Οἱ μῦς εἶναι τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἅπασαι αἱ κινήσεις τοῦ σώματος ἐκτελοῦνται, αἱ ἐκούσαι καὶ αἱ ἀκούσοι. Οὗτοι εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον φαγνὸν μέρος τοῦ κρέατος, καὶ σὺγκεινται ἐξ ἰνῶν ἢ μικρῶν κλωστικῶν ἀποτελουσῶν δέσμας, (μάτσα.)

Ἰπάρχουσιν περισσότεροι τῶν τετρακοσίων μῶν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, διαφέροντες κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχύον, καὶ τὴν ὕψην, κατὰ τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσιν, καὶ τὰς λειτουργίας, τὰς ὁποίας ἐκτελοῦσι.

Πάντες οἱ ἐξωτερικοὶ μῦς εἶναι παχύτεροι εἰς τὸ μέσον, καὶ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον λήγουσιν εἰς σκληρὰς λευκὰς χορδὰς καλουμένας τένοντας, διὰ τῶν ὁποίων συνδέονται μετὰ τῶν ὀστέων. Τὸ παχὺ μέρος ἡ ὀ-

τως εἶπεν ἡ κοιλία τοῦ μυός, ἐφαρμόζεται περὶ τὸ λεπτὸν μέρος τῶν ὀστέων, ἐνῶ οἱ τένοντες εἶναι κατὰ τὴν πλάτος ἐπιφανείᾳ τῶν ἄρθρωσεων, καὶ οὕτως μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν κομψότητα καὶ ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων. Δύνασαι νὰ αἰσθανθῆς τοὺς τένοντας τοῦτους ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ὅταν κινήσῃς τοὺς δακτύλους.

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ μυός φαίνονται ἐν τῷ ἀκολουθῶν σχήματι ὑπερῶς παριστά πάντα τὰ ὀστὰ τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ πήχεως γεγονημένα τῶν σαρκικῶν αὐτῶν, πλην τοῦ μυός τοῦ κάμπτοντος τὸν βραχίονα.



α, ἡ κεφαλὴ τοῦ μυός μ, ἡ κοιλία ε, ἡ ἐγκλισίς τε, οἱ τένοντες ω, ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος α, ὁ ἀγκῶν β, τὸ ἐν τῇ χειρὶ βῆρος

Ἡ δὲ δύναμις τοῦ μυός δὲν εἶναι πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει μεγαλύτερα ποσότης νεύρων ἀντικαθιστᾷ τὴν ἔλλειψιν τοῦ μεγέθους. Ἰνὰ τῶν μικροτέρων ζώων εἶναι πενροικισμένα μὲ μὲνικὴν δύναμιν ἐκπληκτικωτάτην. Ἡ χελιδὼν, παραδείγματος χάριν, δύναται νὰ πετᾷ χιλία μίλια τὴν ἡμέραν ὁ κῆνθαρος δύναται νὰ κινήσῃ βῆρος πεντακοσίας φορὰς μεγαλύτερον ἑαυτοῦ, καὶ ἔντομα τινὰ δύναται νὰ πηδῶσι μῆκος ἐξήκοντα φορὰς μακρότερον τοῦ σώματός των, ὡς ἂν ἀνὴρ τις ἐπήδα ἐν τέταρτον μιλίῳ.

Οἱ μῦς εἶναι ἐν γένει τοποθετημένοι κατὰ ζεύγη. Οἱ μὲν κάμπτουσι τὰ μέλη, οἱ δὲ ἐκτείνουσιν αὐτὰ. Οἱ μὲν κλύουσιν τὸ σῶμα, οἱ δὲ ἀνορθοῦσιν αὐτό. οὕτως συντελοῦσιν ἀμοιβαίως εἰς τὴν εὐκολίαν ἀλλήλων, καὶ δύναται διὰ τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τῆς λειτουργίας των, νὰ κάμνωσι ποσότητα ἐργασίας σχεδὸν ἀπίστευτον. Ἐὰν ἠδονάμεθα νὰ σώρωμεν τὸν πέπλον τὸν καλύπτοντα τὰς μηχανικὰς κινήσεις τῶν μῶν, ὅπως πολυάσχολον σκηνὴν ἠθέλωμεν ἰδεῖν ὅποια ἀπειρος ποικιλία κινήσεων ἀπαιτεῖται διὰ τὸ πῆδημα, τὸ τρέξιμον, τὸν περίπατον, τὴν ὁμιλίαν, τὴν ψαλμοψόδιον, τὸν γέλωτα, τὸν κλαυθμόν! Καὶ ὅταν σκοπώμεθα ὅτι διὰ πᾶσαι τὰς κινήσεις ταύτας, διαφόροι μῦς τίθενται εἰς ἐνέργειαν, δὲν δυνάμεθα βεβαίως

νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ μας, καὶ ὑπεράνθρωπον αὐτοῦ τέχνην!

ΤΑ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΑ ΤΕΚΝΑ.

Ἡμέραν τινα, γέρων τις Ἰωσήφ ὀνομαζόμενος, φέρον βαρὺ φορτίον, ἀνέβαινε μετὰ μεγίστης ἀγωνίας λόφον τινα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ περάσῃ πηγαίων ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον τῶ. Ὁ ἰθρὸς κατέρρεεν ἐπὶ τοῦ ἐρροσιδωμένου μετώπου τῆ, τὰ σκέλη τῆ ἐκάμπτοντο, εἰς κάθε βῆμα ἐκάθητο διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοὴν τῆ, καὶ σχεδὸν ἀπηλπίζετο· διότι τοιστοτρόπως δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἤθελε φθάσει ποτὲ εἰς τὴν πτωχὴν καλὴν του. Ἐτοχε τότε τὰ δύο μικρὰ τέκνα τῆ, ὁ Νίκος καὶ ἡ Κατίνα, νὰ ἐξέλθωσι πρὸς αὐτὸν τὸν λόφον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο ὄσος τι, διὰ νὰ συλλέξωσιν ὀλίγα λεπτοκάρυα· εὐθὺς ἅμα εἶδον τὸν δυστοχῆ πατέρα των εἰς τοιαύτην ἀγωνίαν, ἤρχισαν νὰ κλαίωσι, καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸν γέροντα, προσπαθοῦντα καὶ αὐτὰ νὰ φέρωσι τὸ φορτίον εἰς τὸ χωρίον των. Ἄλλ' ὁ γέρον πατὴρ των βλέπων τὰ μικρὰ ταῦτα τέκνα τῆ, ὑπέμεινεν ὀλιγοῦς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγγίσωσι τὸ φορτίον, παρατηρῶν τὰς τρυφερὰς καὶ ἰσχνὰς αὐτῶν χεῖρας. Ταῦτα ὅμως τὸν παρεκάλουν πολὺ διὰ νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ὅθεν ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλος νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις των· ἡ ἐπιθυμία δὲ τῶν τέκνων τῆ νὰ πράξωσι τὸ καλὸν ἐδιπλασιάσθη τὰς δυνάμεις των. Ὅθεν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ γέροντος πατρός των Ἰωσήφ, ὄρισ τὰς ἠδύλας κλαίων ὑπὸ συγχινήσεως, ἔσυραν τὸ φορτίον, τὸ ὅποιον ἦτο βαρύτερον διὰ τοὺς βραχίονας των, μέχρι τῆς καλύδης των.

Τοιουτοτρόπως βλέπετε, μικροὶ μου φίλοι, ἐν καλῶν καὶ ἀξιωματικῶν παραδείγματι, τὸ ὅποιον μᾶς ἔδωκαν ὁ Νίκος καὶ ἡ Κατίνα. Προσπαθεῖτε λοιπὸν καὶ οἱ εἰς μὲν κάθε τρόπον νὰ εὐχαριστήτε καὶ νὰ ὀποστηρίχητε τοὺς φιλιότητος γονεῖς σας, διὰ νὰ ἦναι πάντοτε καὶ αἱ εὐλογίαι αὐτῶν μαζὺ σας, καὶ διὰ νὰ ἐκπληρῆτε εἰς τὴν Ἐ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία λέγει, «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ εὐτοχήσῃς καὶ γείνης μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς.» (Ἐξοδ. κ'. 12.)

N. Π. Π.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

«Πανταχοῦ καὶ πάντοτε,» λέγει ὁ Ἀγγλαμερικανὸς περιηγητὴς Λεδωφόρος, «ἡῦρα τὰς γυναῖκας εὐγενεῖς, φιλόφρονες, φιλανθρώπους. Εἰς γυναῖκα, εἴτε πολιτισμένην εἴτε ἀγρίαν, δὲν διούθυνα ποτὲ εὐπρεπεῖς καὶ φιλικούς λόγους, χωρὶς νὰ λάβω εὐπρεπῆ καὶ

φιλικήν ἀπόκρισιν. Τοὺς ἀνδρας ἤδρα πολλάκις πολὺ διαφόρους. Ὅπου καὶ ἂν ἐπεριπλανήθην, εἰς τὰς ἀκάρπους πεδιάδας τῆς ἀφικλοξίνου Δανίας, εἰς τὴν φιλάρετον Σβεκίαν, εἰς τὴν παγωμένην Λαπωνίαν, τὴν ἄγροικον Φιννίαν, τὴν ἀχαρακτῆριστον Ῥωσίαν, καὶ τὰς ἐκτεταμένας περιοχάς τοῦ νομαδικοῦ Ταρτάρου, παντοῦ πεινασμένον, δόξαφρῖνον, ψυχρὸν, ὑγρὸν, ἢ ἀσθενῆ μ' ἐπεριποιήθησαν φιλοφρονέστατα αἱ γυναῖκες. Ἐγένοντο δὲ τόσον εὐμανῶς καὶ πραθῶμως αἱ πράξεις αὐταί, ὥστε πᾶν ὄντι μ' ἔδιδαν καὶ πᾶν βῆτι μ' ἔκαμναν εἶχε διπλῆν τὴν χάριν.



ΚΥΝΟΚΕΦΑΛΟΣ ΠΙΘΗΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

Οἱ πίθηκες οὗτοι οὐτινὲς ὀνομάζονται καὶ νόμψαι, διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν καθύρται· εἶναι γνωστοὶ ἐκ τῆς προεχούσης κυρτιδοῦ· κεφαλῆς των καὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὅποιον οἱ βῶθωνες εἶναι τοποθετημένοι εἰς τὴν ἄκρην τοῦ βῶθρου των.

Πολλοὶ τῶν ζῴων ταύτων εἶναι ἀξιοσημείωτα διὰ τὴν μεγάλην ποσότητα τῶν τριχῶν τῶν ἀξαναφθίνων ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ νέου ἄρθενοῦ πίθηκος· καὶ κρεμνίμων ὡς θαυρὸ ἐπανωφόρεμα ἐξ ὧλου τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος.

Οἱ κυνόκεφαλοι πίθηκες εἶναι αὐτόχθονες τῆς Νοτίης Ἀφρικῆς· εὐρίσκονται δὲ καὶ εἰς τὴν Ἀδοσειανίαν.

ΓΑΛΛΕΣΙΟΙ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ.

Οἱ Γαλλέσιοι εἶναι ἀμαθῆς καὶ βάρβαρος λαὸς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Λέγεται δὲ ὅτι, ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ὁ Κ. Οὐάικηλδ, ὁ νῦν μεταξὺ αὐτῶν εὐρισκόμενος Ἄγγλος Ἱεραπόστολος, ἐπισκέφθη τὴν χώραν των, οἱ κάτοικοι τὸν ἠρώτησαν—Πόσαι δακτύλις ἔχει ὁ ποὺς σου;—Ὅσους ἔχει καὶ ὁ ἰδικός σας,—ἀπεκρίθη ὁ Ἱεραπόστολος,—πέντε. Οἱ δὲ σεῖοντες τὰς κεφαλὰς των ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ δακτυλοδοκιμῶντες πρὸς τὸν πόδα τοῦ Ἱεραποστόλου εἶπον εἰς αὐτόν, «Ἐκθαλε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα (τὸ ὑπόδημα) καὶ ἀεὶ ἴδωμεν.» Ὁ κύριος Οὐάικηλδ ἐξέβαλε τὸ ὑπόδημά των ἀλλὰ τοῦτο εἶπε παρσιότερον ἐκίνησε τὴν περιέργειαν καὶ τὸν γέλιον τῶν παρεστώτων διότι ἀντὶ τῆς ἴδωσι τοῦ δακτύλου του εἶδον τὸ περιπόδιόν του (κάλτρα). Γέλοσ εἰς ἐξ αὐτῶν παρατηρήσας καλὰ τὸ περιπόδιον τοῦ Ἱεραποστόλου ἔκραξε μεγαλοφώνως, «Τί παράξενος ἄθρωπος εἶναι αὐτός! ἔχει τὸν πόδα του ἐντός τακτοῦλας!»

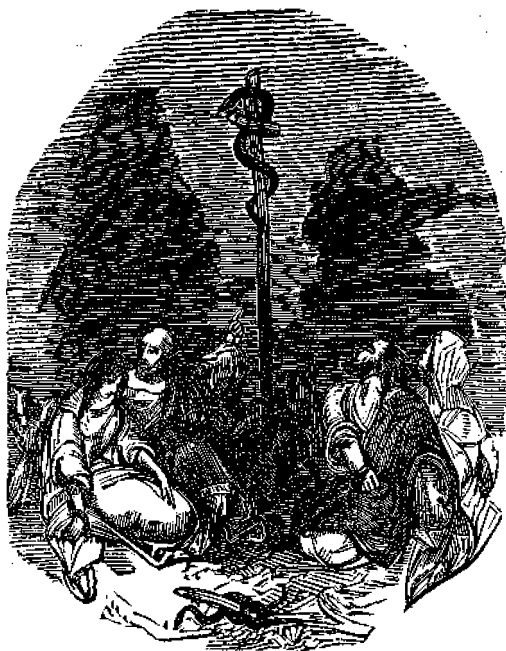
Η ΛΥΠΗ ΚΑΙ Ο ΥΠΝΟΣ.

«Καὶ σηκωθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς προσευχῆς ἦλθε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης.» (Λουκ. κβ'. 45.) Εἰς τὸ ἐδάφιον τοῦτο φαίνεται ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐνεκα τῆς λύπης αὐτῶν ἀπεικοιμήθησαν. Τώρα τὸ ζήτημα γεννᾶται, Πραξενεὶ τῷ ὄντι ἡ λύπη ληθαργίαν καὶ ὕπνον; Μάλιστα ἀπειρα δυνάμειθα νὰ ἀναφέρωμεν παραδείγματα ὅτι τοῦτο τὰ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἀναφερόμενον συμβάν εἶναι καθ' ὅλα σύμφωνον μετὰ τὰ συνήθη ἀποτελέσματα τῆς λύπης, «Υπάρχει ἐν σύμπτωμα τῆς λύπης,» λέγει ὁ περίφημος Κοῦς, ἐπὶ ὅποιον σπανίως παρατηρεῖται, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ ὕπνου. Τοῦτο πολλάκις φαίνεται εἰς μητέρας μετὰ τὸν θάνατον φιλιότου τέκνου των. Ἠκούσαμεν καὶ ἀπὸ τῶν δεσμοφύλακα τοῦ ἐν Λονδίῳ δεσμοφυλίου ὅτι εἰ καταδικασμένοι εἰς θάνατον πολλάκις κοιμῶνται βεθέως τὴν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῶν νόκτα. Λέγεται δὲ ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Κοῦσσινος ἐκοιμήθη ἐν νύκτι ἔρας τὴν νόκτα πρὶν ἢ φερθῆ εἰς τὴν ἐν Παρισίοις λαμητόμον.

ΠΡΑΞΙΑ ΔΙΑΘΕΣΙΣ.

Ὁ Μέγας Ἄγγλος φιλόσοφος, Ἰσαὰκ Νεύτων, εἶχε

διάθεσιν προαίτην. Μίαν ημέραν, ἐκβὰς ἀπὸ τοῦ πα-
 δαστήριον αὐτοῦ, ἔτυχε ν' ἀφῆσε μέσα σκολάκι τι, θνο-
 μαζόμενον Ἀδάμαντα. Ὁ παῖς, ἄλλ' ἀπρόσεκτος οὐ-
 τος ἀκόλουθος τῶν ἐρευνῶν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου,
 ὁπῆγεθ' εἰς τὴν μέσην τῶν χαρτίων, καὶ ἔρριψε κάτω
 ἀναμμένον τινὰ λόγγον, ὅσως ἕκαυσε τοὺς σχεδὸν τε-
 λειωμένους κόπους χρόνων τινῶν. Ὁ κύριός του, ἐπι-
 στρέψας, ἐθεώρησε μὲ ἄκραν λύπην τὸ γενόμενον,
 Ἀλλὰ, μὲ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν μόνον ἐξεφώνη-
 σεν, «ὦ, Ἀδάμας! Ἀδάμας! ὀλίγον γνωρίζεις πόσον
 μεγάλην ζημίαν ἕκαυσε!»



Ο ΧΑΛΚΟΥΣ ΘΩΪΣ.

Ἐνθ' οἱ Ἰσραηλιταὶ ἐπορεύοντο διὰ μέσου τῆς ἐρή-
 μου, διευθυνόμενοι εἰς τὴν γῆν Χαναάν, πολλάκις
 καθ' ἰδὸν παρήκουσαν τὸν Θεόν. Μίαν δὲ φορὰν ἐ-
 γόγγυσαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καίτοι Αὐτὸς ἀδολογι-
 πτως ἐφρόντιζε περὶ αὐτῶν καὶ τοῖς ἔδιδεν ὅ,τι ἐ-
 χρειάζοντο πρὸς τροφήν καὶ πόσιν. Γόττε λοιπὸν ὁ
 Θεὸς, ἵνα τοὺς τιμωρήσῃ, ἔστειλε κατ' αὐτῶν φλογε-
 ροὺς ὄφεις, οἱ ὅποιοι ἦσαν τόσοι φαρμακεροί, ὥστε
 οἱ δαγκνόμενοι ὅτι αὐτῶν ἀμέσως ἀπέθνησκον. Οἱ
 ἄνθρωποι ἐφαίνοντο λίαν λυπημένοι διὰ τὰς ἀμαρ-
 τίας των, ὃ δὲ Μωϋσῆς ὁ ἀρχηγός των ἐδέηθη τοῦ
 Θεοῦ ἵνα τοὺς ἐλεήσῃ. Ὁ Θεὸς εἰσακούσας τῶν δεή-
 σεων, τὰς ὁποίας ἕκαμνον ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ των, εἶπε
 πρὸς τὸν Μωϋσῆν νὰ κατασκευάσῃ ἓνα χαλκοῦν ὄφιν
 καὶ νὰ τὸν θέσῃ ἐπὶ ξύλου, ὥστε οἱ ἀτενίζοντες εἰς
 αὐτὸν νὰ θεραπεύωνται. Πόσον προθύμως οἱ δαγκα-

νόμενοι προσέβλεπον εἰς τὸν χαλκοῦν τοῦτον ὄφιν!
 Ὑποθέτω ὅμως ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νομιζόντες, ὅτι
 ἦτο πολὺ ἀπλοῦν πρᾶγμα, καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο βέβαια
 νὰ τοὺς ὠφελήσῃ, δὲν ἐκύτταζον, ὅπως ὁ Θεὸς εἶχε
 διατάξει, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέθνησκον. Τὰ προστάγματα
 τοῦ Θεοῦ ποτὲ δὲν εἶναι τόσο ἀπλᾶ καὶ μικρά, ὥστε
 νὰ μὴ ἦναι ἀνάγκη νὰ τὰ ὑπακούωμεν, οἱ δ' ὑπακούου-
 ντες προθύμως εἰς Αὐτὸν εἶναι πάντοτε εὐτοχεστέροι.
 Ὁ Θεὸς καλεῖ πάντα τὰ μικρὰ παιδία νὰ προσεύχωμα-
 ται εἰς Αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλῶσιν ὅπως τὰ συγχω-
 ρήσῃ διὰν ἁμαρτάνωσιν· εἶναι δὲ πάντοτε ἔτοιμος νὰ
 τὸ κάμῃ ὅταν βλέπῃ ὅτι ταῦτα εὐλοκρινῶς καὶ ἐκ καρ-
 διας λοποῦνται διὰ τὰ ἁμαρτήματά των. Α. Δ. Ι.

ΜΥΘΟΣ.—ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Ἐκαμάρινε πετώσα μετὰ χάριτος πολλῆς
 Τῶν περὶ τῆς τῆς τῆς κάλλη μία νέα χρυσαλλίς
 Καὶ «τὴν στήθουσαν· στήθου μου· θεωρήσατε, φωνεῖ,
 «τὴν στήθου μου, τὴν ὅποιον εἰς τὸν κόσμον, χάρω μόνη...»

«Δὲν μου λέγετε τίς ἄλλος ἔμπορεῖ νὰ καυχήθῃ;
 «Ὅτι δύναται ἔς τὸ κάλλος μὲ ἐμὲ νὰ συγκριθῇ; . . .
 «Ὅχι, ὅχι, τὸ κηρύττω εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλος
 «ἔχω ὄσσην ἐγὼ ἔχω λάμψιν, χάριτας καὶ κάλλος...»

Μόλις εἶχε σιωπήσῃ, ὅτε βλέπ' ἀπὸ μακρᾶν
 Πρὸς αὐτὴν πετώσαν αἰφῆνης μέλαν μέλισσαν μικράν...
 Καὶ ἰδοὺ αὐτὴν μὲ φρέζην καὶ ἀποστροφὴν φωνάζει
 «ὦ! τί εἶν' αὐτὰ τὰ τέρας τὸ ὅποιον πλησιάζεις!...»

«Καὶ μοῦ ἔλεγον πῶς ἔχει τόσας χάριτας! ἄλλὰ
 «τῶσα βλέπω, ὅτι ὅλα εἶναι ψεῦδη παχυλὰ
 «Καὶ ἡ μέλισσα δὲν εἶναι, παρὰ ἓν ἀχρεῖον τέρας,
 «ἡοὺ καταμολύνει πάντα καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἄερας!...»

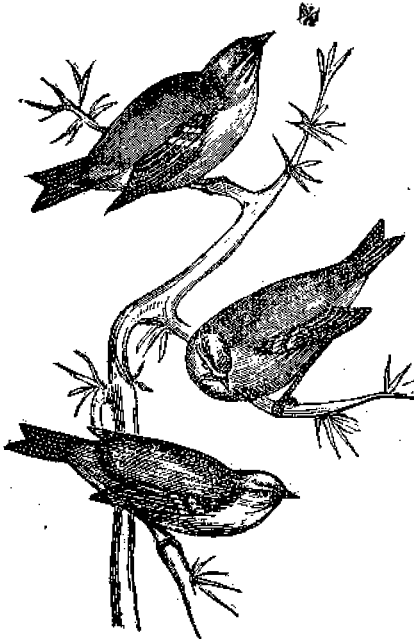
Ἡ δὲ μέλισσα εἰς ταῦτα ἀπεκρίθη παρρηδῶς,
 «Ὅχι ὅπως αὐτὸ ὅπῃ ὑπὸ ἄλλου προσεληθῆς,
 «Ἥτοι μὲ φωνὴν καὶ ὄβριον, ἀλλὰ μὲ φωνὴν γλυκύαν...
 «Ἐλθ, φίλη, νὰ σοῦ δείξω τὴν μικράν μου κατοικίαν...»

«Παρατήρησέ την... βλέπετε πόσον εἶναι καθαρά;
 «Κ' εἰς τὴν ταξιν των βαλμένα εἶναι ὅλα μὲν χαρά;
 «Κύτταξέ αὐτὰς τὰς θέσεις, φίλη μου, εἰς τὰς ὁποίας
 «ἔχω διὰ τὸν χειμῶνα ἀρχεῖας ζωοτροφίας...»

Ἐπὶ τὰς τροφὰς ἐκάθισεν ὡς ἀφθόνως καὶ ἐγὼ,
 «Καὶ τροφήν εἰς τοὺς ἀνθρώπους γλυκυτάτην χορηγῶ...
 «Ἴσως εἶναι ἡ μορφή μου ἀποτρόπαιος, ἀλλ' ὅμως
 «Ὅλοι λέγουσιν ὅτι εἶμαι φιλεργὸς καὶ οἰκονόμος...»

Ἄλλὰ σὲ, καλή μου, ἦτις τόσον μὲ περιφρονεῖς,
 «Σὲ δὲν ἤκουσα ποτὲ μου νὰ σὲ ἐπαινῇ κανεὶς!
 «Δὲν τοῦτο ὄσα; λέγεις κατ' ἐμοῦ κατηγορίας,
 «Δὲν τὰς θεωρῶ διόλου ἀπαντήσεως ἄξιαι.»

«Μίαν δρασιν νὰ σοῦ δώσω συμβουλὴν ἐπιβοηθῶ
 »Τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν καὶ ἀλήθειαν τῶν
 »Εἶναι ἔθλιος ἐκείνος, ὅστις δίδει σημασίαν
 »Εἰς τοῦ σώματος τὰ κάλλη καὶ μισεῖ τὴν ἐργασίαν...»
 Φιλόστοργος Μήτηρ.



Ο ΤΡΟΧΙΛΟΣ (τροπὸ κάρυδον.)

Ὁ τροχίλος εἶναι μικρότατον καὶ κομψότατον πτηνόν, καὶ ἔχει χροῖμα ὑπομελαγχρόνον· ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο, διότι φέρει ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ μετώπου μικρὸν τι κυκλικὸν στίγμα· τρέφεται μὲ μικρότατα ἔντομα καὶ κόκκους. Ἐπισημὴ δὲ εἶναι ζωηρότατος, εὐρίσκεται εἰς ἀέναον κίνησιν.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ.

Τὰ φύλλα ὄλων σχεδὸν τῶν φυτῶν δεικνύουσιν ὅτι αἰσθάνονται τοῦ φωτός· τὴν ἐνέργειαν. Τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ταύτην πολλοὶ ἐπιστήμονες ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου καὶ τὴν ἠρεσύνησαν καὶ τὴν ἐξηκριβίσαν. Ἐν λόγῳ χάριν λάθωμεν φύλλον ἀμπέλου, νεωστὶ κεκομμένον καὶ ἔχον τὸν μίσχον (στέβαν) αὐτοῦ ἀδραστῆ καὶ ἀκέραιον, καὶ κρεμάσωμεν αὐτὸ ἕτω πως εἰς τὸν ἥλιον, ὥστε ἢ κατὰ αὐτοῦ ἐπιφάνεια νὰ προσβάλληται ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, μετὰ τινος ἔρας θέλομεν ἰδεῖ ὅτι ἐστρεφε τὴν ἄνω αὐτοῦ ἐπιφάνειαν πρὸς τὸ πολὺ φῶς. Ὅλα σχεδὸν τὰ φυτὰ ἔχουσι τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων αὐτῶν ἐστρεφμένην πρὸς τὸ φῶς· τὴν δὲ κατὰ φυλάττουσι πάντοτε σκιασμένην. Αἴτιον

τοῦτο εἶναι ὅτι εἰς τὴν κάτω τῶν φύλλων ἐπιφάνειαν εὐρίσκονται τὰ-στόματα, δηλαδὴ τὰ ὄργανα τῆς ἀναπνοῆς των, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰδὸς τι πόρων, τοὺς ὁποῖους δεῖν προσβάλλη ὁ ἥλιος δύνатаι καὶ νὰ ἐξηράνη καὶ νὰ κλείσῃ, ἐνφ' ἐν τῇ σκιά καὶ τῇ ὕγρασίᾳ εἶναι πάντοτε χλωροὶ καὶ ἀνοικτοί.

ΓΙΝΕΣΘΕ ΔΕ ΠΟΙΗΤΑΙ ΛΟΓΟΥ.

Πτωχὴ τις γυνὴ ἤκουσε μίαν διδαχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν παριστάνετο πόσον μέγα ἔγκλημα εἶναι νὰ μεταχειρίζεται τις ἀδικὰ ζῦγια καὶ μέτρα καὶ κατενόχη πολὺ. Τὴν ἐπαύριον, ἐπισκεπτόμενος τοῦ ἀκροατῆ· τὸ ὀφροκέρως, ἐπεσκέφθη καὶ τὴν γυναῖκα ταύτην μετὰ τὸ πολλῶν ἄλλων τὴν ἠρώτησε καὶ τί ἐνθυμεῖτο ἐκ τῆς ἀμολίας του. «Γίποτε, κύριε,» ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ, «διότι ἔχω μνημονικὸν ἀθλιέστατον· Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν ἐληγομένησα ἐνεθυμήθην νὰ κάσω τὸ κοιλὸν μου.»

Ο ΘΘΙΚΟΣ ΚΩΔΗΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ (α).

Ἐ γ ρ ά ρ ε ι α. Μὴ τρώγῃς μέχρι χορτασμοῦ· μὴ πίνῃς μέχρι ζάλης.

Σ ι ω π ή. Ἐκτεῖνα μόνον λέγε, ὅσα ἐμποροῦν νὰ ὠφελήσωσιν ἢ ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτὸν σου· ἀπόφευγε οὐπίδανην συνομιλίαν.

Εὐ τ α ξ ί α. Κάθε σου πρᾶγμα ἄς ἔχῃ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τόπον, καὶ κάθε σου ἔργον τὸν ἴδιον αὐτοῦ καιρὸν.

Ἄ π ό φ α σ ι ς. Ἀποφάσις νὰ ἐκτελέσῃ πᾶν χρέος· ἐκτελεῖ δὲ ἀνελλιπῶς πᾶσαν σου ἀπόφασιν.

Α ι τ ό τ η ς. Μὴ ἐξοδεύῃς, πλὴν διὰ νὰ ὠφελῇς ἢ ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτὸν σου· ἤγουν, μὴ ἀσωτεύῃς τίποτε.

Φ ι λ ο π ο ν ί α. Μὴ χάνῃς καιρὸν ἐνταχολοῦ πάντοτε εἰς κατὰ τι χρῆσιμον· λείπῃ ἀπὸ περιττὰς πράξεις.

Ε ἰ λ ι κ ρ ἰ ν ε ι α. Ψεῦδος καὶ ἀπάτην μὴ μεταχειρίζου· ἄς ἦναι οἱ διαλογισμοὶ σου ἀθῶοι καὶ δίκαιοι καὶ οἱ λόγοι σου παρόμοιοι.

Δ ι τ α ι ο σ ύ ν η. Μὴ ἀδικῇς κἀνένα, εἴτε κακοποιῶν, εἴτε ἀμελῶν τὰς κατὰ δύναμιν ἀγαθοποιίας.

Μ ε τ ρ ι ό τ η ς. Φεῦγα τὰς ὑπερβολὰς· πᾶν μέτρον ἄριστον.

Κ α θ α ρ ι ό τ η ς. Μὴ ὑποφέρῃς ἀκαθαρσίαν τινὰ εἰς τὸ σῶμα, τὰ φορέματα, ἢ τὴν κατοικίαν σου.

Ἄ τ α ρ α ξ ί α. Μὴ ἀνησυχῇς διὰ οὐπίδανότητος, μήτε διὰ συμφορὰς κοινᾶς, ἢ ἀνακοφεύκτου.

Τ α π ε ι ν ο φ ρ ο σ ύ ν η. Μιμοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

(α) Ταῦτα συνέγραψεν ὁ Φραγκλῖνος πρὸς κανονισμὸν τῆς βίβας τοῦ ζωῆς.

Ο ΚΗΠΟΣ.

Πᾶς κήπος είναι ὠραῖον βιβλίον γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ δακτύλου τοῦ Θεοῦ. Ἐκαστον ἄθος, ἕκαστον φύλλον είναι καὶ ἐν γράμμα, τὰ δὲ γράμματα ταῦτα ἀρκεῖ νὰ μάθῃς νὰ συνθέτῃς· καὶ γίνεσαι ἰκανὸς ν' ἀναγνώσκῃς οὕτω πως τὴν γλώσσαν των καὶ νὰ διακρίνῃς εἰς αὐτὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ.

Ἐνταῦθα κεῖται εἰς, τὸν ὁποῖον οὔτε ζῶντα ἤγάπα κανεῖς, οὔτε ἀποθανόντα ἐθρήνησεν· ἀνὴρ ὅστις δὲν ἐπερπαιεῖτο τὸν ἑαυτὸν του, δὲν ἐβοήθει τοὺς φίλους του, καὶ δὲν ἀνεκούφιζε τοὺς πτωχοὺς· ὅστις ἐλιμοκτόνει τὴν οἰκογένειάν του, κατεδουάστευα τοὺς γείτονάς του, ἐθασάνιζε δὲ τὸν ἑαυτὸν του διὰ νὰ ἀποκτήσῃ δοᾶ δὲν ἤθελε νὰ χαρῆ· ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος ἐλεημονέστερος εἰς τὸν φιλάργυρον παρ' ὅσον ὁ ἴδιος ἦτο πρὸς ἑαυτὸν, ἀπέλυεν ἐκεῖνον μὲν ἀπὸ τὰς φροντίδας, τὴν δὲ οἰκογένειάν του ἀπὸ τὴν εὐδαιαν κεῖται δ' ἐνταῦθα μετὰ τοῦ κοπροσκώληκος τὸν ὁποῖον ἐμμεῖτε, καὶ μετὰ τοῦ χώματος τὸ ὁποῖον ἤγάπα, τρέμων τὴν ἀνάστασιν, διότι δὲν ἐθρησάζουσαν ὅπου ἡ σκωρία δὲν κατατρώγεται, καὶ ὅπου οἱ κλέπται δὲν διορύσσουσι, οὐδὲ κλέπτουσι.

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ.

«Οἱ Ἄγγλοι ἔχουσι τόσον ὠραῖον λευκὸν πρόσωπον, ὥστε βεβαίως θὰ ὑπάγουσιν εἰς τὸν οὐρανόν.» Αὐτὴ ἦτον ἡ παρατήρησις πτωχῆς τινος μαύρης γουνακῆς Ἰνδῆς πρὸς ἱεροκήρυκά τινα. Ὁ ἱεροκήρυξ ἔμωσ εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ αὐτὸς Θεὸς ἔπλασε πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι αὐτὸς βλέπει ὄχι τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικόν — τὴν καρδίαν. «Μακάριοι οἱ καθарοὶ τὴν καρδίαν· διότι αὐτοὶ θελοῦσιν ἰδεῖ τὸν Θεόν.»

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, θέλων ποτὲ νὰ διορθώσῃ ἓνα φιλάργυρον, ἔλαθε μίαν λόγχην, καὶ μετ' αὐτὴν ἐχάραξεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τόσον τόπον, ὅσος χωρεῖ ἀνθρώπινον σῶμα, ἔπειτα εἶπε πρὸς αὐτὸν, «Συνάθροισον σωροὺς ἐπὶ σωρῶν, ἐπισώρευσον πλοῦτη, ἐπαύξῃσον τὰ ὄρια τῶν κατακτήσεών σου, κατακτήσῃσον ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, τοσαύτη μία θέσις ὡς αὐτὴ, θὰ ἦναι πᾶν ὅτι θέλεις ἔχει.»

ΤΑ ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΛΗ.

Τὰ ἀνθ' εἶναι προσωρινά,
Δὲν διαρκοῦν παντοτεινά
Ἴδού μόλις ἀνθίζουσι,
Εὐθὺς δὲ κίτρινίζουσι.
Βλέπετε τὰ δένδρα νὰ ἀνθοῦν,
Καὶ ἄλλα συνακολουθοῦν·
Δείχνουν τὴν ἀρετὴν των,
Ἵλην τὴν δύναμίν των.
Ἡ φύσις τότε ἐξυπνῆ,
Καὶ δείχνει ἄλλα τὰ τερπνὰ,
Ὡς ἀπὸ βαθυτάτου
Ἵγνου καὶ μακροτάτου.
Ἀκούς τὰ ῥέθοντα νὰ λαλοῦν,
Τὴν ἀνοίειν νὰ κελαδοῦν.
Ἡ φύσις δὲ χαίρει,
Καθόλου καὶ ἐν μέρει.
Πλὴν ἄλλα ταῦτα δὲν βαστοῦν,
Διὰ μῆνας ἄλλας δὲν κρατοῦν·
Ἐπειτα ἀπανθοῦσι,
Φθίνουσι, ἀσθενοῦσι.
Τοιοῦτοτρόπως δὲν βαστοῦν,
Τὰ κάλλη καὶ δὲν διαρκοῦν,
Εἰς μικροὺς δὲν πηγαίνουσι,
Ἐργήγορα διαβαίνουσι.
Καὶ ἡ νεότης ἀπανθεῖ,
Πάσι πλέον, δὲν εὐανθεῖ.
Καὶ πᾶσα ὠραιότης
Γίνεται ἀθλιότης.

Π. Ε.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ.

Οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοὶ δίδουσι ἔννοιάν τινα τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον ζῶσι τὰ διάφορα ὀνομαζόμενα δένδρα, ὡς οἱ πατριάρχαι αὐτῶν δεικνύουσι.

Πτελέα 335 ἔτη. Κισσὸς 450. Σφένδαμος (εἶδος πλατάνου, σφαντάμι) 516. Λάριξ 576. Πορτοκαλέα 630. Κυπάρισσος 800. Ἐλαία 800. Καρὰ 900. Πλάτανος 1,000. Φύλλα (φλαμουῖρι, τίλια) 1,100. Πεύκη (κουκουναρία, τσάμι) 1,200. Δρὺς (βαλανιδιὰ) 1,500. Κέδρος 2,000. Σχάβεργια 3,000. Σμίλας (θάμνος) 3,200.

Η ΑΡΕΤΗ, Η ΚΑΚΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ.

Ἀδύνατον νὰ μὴ γίνεσαι ὁ καλὸς καλλίτερος, καὶ ὁ κακὸς χειρότερος· διότι ἡ ἀρετὴ, ἡ κακία, καὶ ὁ χρόνος εἶναι τρία πράγματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε στέκουσι.

ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΓΥΝΗ.

Ὁ ἀνὴρ εἶναι δυνατός ἢ γυνὴ ὠραία. Ὁ ἀνὴρ ἔχει τόλμην καὶ πεποιθήσιν ἢ γυνὴ δεξιάν καὶ μετριοφροσύνην. Ὁ ἀνὴρ εἶναι μέγας, ὅποταν ἐνεργῇ ἢ γυνὴ, ὅποταν πάσχη. Ὁ ἀνὴρ λάμπει εἰς τὰς συνελεύσεις ἢ γυνὴ εἰς τὸν οἶκον. Ὁ ἀνὴρ ὁμιλεῖ διὰ τὴν πληροφοροῦν ἢ γυνὴ διὰ τὴν πείθει καὶ τὴν ἡδύνη. Ὁ ἀνὴρ ἔχει τραχεῖαν καρδίαν ἢ γυνὴ μαλακὴν καὶ τρυφεράν. Ὁ ἀνὴρ ἐμποδίζει τὴν ἀθλιότητα ἢ γυνὴ τὴν ἀνακουφίζει. Ὁ ἀνὴρ ἔχει ἐμπιστοσύνην ἢ γυνὴ φιλοκαλίαν. Ὁ ἀνὴρ ἔχει κρίσιν ἢ γυνὴ εὐαισθησίαν. Ὁ ἀνὴρ θέλει δικαιοσύνην ἢ γυνὴ ἔλεος.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Εἰς πολλὰ μέρη ἡ θάλασσα εἶναι κερκίνη ἢ κοκκίνη· τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς ἄμμου, ἢ ἀπὸ τὴν ὑπόστασιν εἰς τὸν πυθμὲνα τῆς θαλάσσης. Καθὼς παραδείγματος χάριν εἰς τὸν μικρὸν κόλπον τῆς Ἀφρικῆς, τὸν ὀνομαζόμενον Λοάγγον, ἡ θάλασσα εἶναι ἐρυθρὰ, διότι ὁ πυθμὴν αὐτῆς εἶναι ἐρυθρότατος, καὶ κοκκινίζει τὰ ἐκεῖ νερά.

Ο ΜΕΘΥΣΟΣ.

Ὁ Ξενοφῶν ὁ Ἀθηναῖος ἔλεγεν, ὅτι οὐχὶ μόνον ὁ γέρον γίνεται καλὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ μεθύσμενος.

Ο ΖΩΝ ΚΑΚΩΣ.

Κάνεις δὲν ζῆ τόσον κακὰ, ὅσον ὁ λησμονῶν ὅτι εἶναι ὁ ἀποθάνει.

Η ΥΠΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ.

Γαλιλαῖος, ὁ βαθυνοῦστατος φιλόσοφος, ὅτε ἤρθε τῆσιν αὐτῶν ἢ ἱερὰ Ἐξέτασις περὶ τῆς κίστεως αὐτοῦ εἰς Ἱπέρτατον Ὄν, ἀπεκρίθη, δεικνύων ἄχυρον ἐπὶ τοῦ σανιδώματος τῆς φυλακῆς του, ὅτι ἀπὸ τὴν κατασκευὴν ἐκείνου μόνον ἤθελε συμπεράνει ἀδιατάκτως τὴν ὑπαρξίν εἰδήμονος Δημιουργοῦ.

Ἡ ἀγαθοποιία καὶ ἡ κακοποιία.

Ἐὰν ἀγαθοποιῆς μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος φεύγει, τὸ δὲ ἀγαθὸν μένει· ἐὰν κακοποιῆς μετὰ ἡδονῆς, ἢ μὲν ἡδονὴ φεύγει, τὸ δὲ κακὸν μένει. (Χρυσόστομος.)

— Δύσκολον νὰ ταπεινοφρονῇ ὁ πλούσιος. — ἀλλ' ἀδύνατον νὰ σωφρονῇ ὁ ὑπερήφανος.

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΙ ΦΙΛΟΙ.

Πολυτιμότεροι φίλοι εἶναι ὅσοι μᾶς ἐπιπλήττουσιν

παρ' ὅσοι μᾶς κολακεύουσιν. Ὅστις θέλει νὰ προκόψῃ πρέπει νὰ ἔχῃ ἢ εὐκρινεῖς φίλους ἢ αὐστηροὺς ἐχθρούς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Γέρων εἶμι λευκόμαλλος καὶ ζῶ πρὸ τῶν αἰώνων,
Ὅταν τὸ πᾶν καταστραφῇ θά ἀποθάνω μόνον.
Ὅ,τι δὲ οἱ σοφώτατοι τῆς γῆς δὲν κατορθοῦσι,
τοῦτο ἐγὼ τὸ κατορθῶ καὶ εἰς ἐμὲ θαρροῦσι.
Σὺ δ' ὅστις καταγίνεσαι νὰ εὖρης ποῖος εἶμαι
θὰ κατορθώσης δι' ἐμοῦ τοῦτο· ἐμπρός σου κείμεναι
Πλὴν σπεύσον καὶ παρέρχομαι, θὰ φύγω, σὺλλαβὴ με
στρέψῃ τὸ βλέμμα γύρω σου καὶ φερόντα ἰδὲ με.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πόσον στρατὸν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὴν λαμπρὰν τῶν ἐποχῶν;
2. Ἐἶχεν ὁ Παῦλος πάντοτε τὸ χάρισμα τοῦ νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς ἢ οὐ;
3. Πόθεν τὸ γνωρίζομεν;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τιμὴ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἀθήνας δραχ. 1· διὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰς ἐπαρχίας 1,20 διὰ τὴν Τουρκίαν μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρ. τελῶν μέχρι τοῦ μέρους ὅπερ προσορμίζεται ἀρμόσπιόν δραχ. 2.

Εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρομικῶν δραχ. 4.

— Ὅστις κάμῃ 5 συνδρομητὰς καὶ ἀποστείλῃ τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων λαμβάνει ἓν φύλλον δωρεάν.

— Ὅστις κάμῃ 25 συνδρομητὰς θέλει λαμβάνει δωρεάν ἐπὶ ἓν ἔτος τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, Ἐφημερίδα Οἰκογενειακὴν 17 ἡδὴ ἔτη ἐκδηλομένην ἐνταῦθα.

— Ὅστις κάμῃ 100 συνδρομητὰς θέλει λάβει δωρεάν τὸ λεξικὸν τοῦ κ. Βυζαντίου.

— Οὐδὲν φύλλον ἀποστέλλεται εἰς οὐδένα ἄνευ προπληρωμῆς—ἀντὶ λοιπὸν νὰ γράφωσι ἐρωτῶντες πῶς νὰ στείλωσι τὴν συνδρομὴν των, κάλλιον θὰ ἦναι νὰ τὴν πέμπωσι ταχυδρομικῶς διὰ γραμματοσήμων οἱ θέλοντες τὸ φύλλον καὶ ἀφείκτως τὸ λαμβάνουν.

— Ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἐπιγράφονται, «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας.»

— Ἐνεκεν τῆς σαφῆς ἀνατυπώσεως τῶν σωμάτων τῶν παρελθόντων ἐτῶν ἢ τῆς ἐκάστου ἔτους ὀρίζεται διὰ τὴν Ἐλλάδα εἰς
δραχ. 1

Διὰ τὴν Τουρκίαν

» 1 50

— Οἱ ἐν Ἀθήναις, Παιραεὶ καὶ Σόρῳ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων ἀρρῶσιν ὅταν πληρώσωσι νὰ λαμβάνωσιν ἐντυπον ἀπόδειξιν παρὰ τοῦ διανομῆς φέρουσαν τὴν υπογραφήν τοῦ συντάκτου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.»

— Συνδρομαὶ ἐν Ἀθήναις γίνονται ἐν τῷ Εὐαγγελικῷ Βιβλιοπωλείῳ ἐν ὁδῷ Ἐρμοῦ πλησίον τοῦ χρυσοχοείου τοῦ κ. Στεφάνου.